

Voor Kajafas

Lieve kleinkinderen,

Wanneer ik jullie omie beschuldig van iets, wat zij niet gedaan heeft, dan wordt zij vreselijk boos. En ga ik dan door met haar vals te beschuldigen, dan kan zij mij wel 'slaan van kwaadheid....'

Onrechtvaardig behandeld worden, wie kan daar wel tegen?

Liefde en haat liggen vlak bij elkaar. Liefde kan zomaar omslaan in haat.

En waar haat toe kan leiden, dat lezen jullie in onderstaand verhaal.

Hoofdstuk 87 - **Voor Kajafas** - Mattheüs 26 : 57 - 68
Marcus 14 : 53 - 65

In de grote bovenzaal van het hogepriesterlijk paleis, was in de vroege uurtjes van de nieuwe dag, terwijl het nog donker was, alles klaar voor de rechtszitting van het Sanhedrin. Alle rechters waren er nog niet, maar er kon niet langer gewacht worden. De tijd drong. Het vonnis kon niet eerder uitgesproken worden dan in de tweede zitting, vroeg in de ochtend.

Het werd stil in de grote zaal, toen de mannen van de tempelpolitie Jezus binnenbrachten. Alle rechters keken met donkere, dreigende ogen naar de gevangene. Jezus was niet meer geboeid. Het was hem aan te zien dat hij deze nacht al veel doorstaan had. Maar niet één van deze vrome rechters had medelijden. Ze waren veel te blij dat ze hem nu eindelijk in hun macht hadden. *Dat hij zou sterven!* Met een lichte straf zou hij er niet vanaf komen, dat was al zeker. Hij wilde geen schuld bekennen, hadden ze van Annas gehoord. Het zou hem niet helpen. Hogepriester Jozef wist wel raad met dit soort figuren. Zijn bijnaam was niet voor niets Kajafas, dat 'steen' betekent. Kajafas was een hard en onverzettelijk man, die bij zulke gelegenheden als deze, niets meed.

Het verhoor begon. Kort en scherp stelde de hogepriester zijn vragen die Jezus rustig en duidelijk beantwoordde. Hij wist wel dat deze rechters hem haten en dat zij hem tot elke prijs wilden veroordelen. Maar toch wilde Jezus hun vragen beantwoorden. Het Sanhedrin was volgens de wet het hoogste rechtscollege in Israël en als Israëliet moest ook Jezus aan hen gehoorzamen.

Kajafas stelde niet veel vragen. Hij had geen hoop dat hij Jezus op zijn eigen woorden vast kon zetten. Dat hadden ze op het tempelplein meer dan één keer tevergeefs geprobeerd. Ook nu zou dat niet lukken.

Er was maar één manier om deze verleider tot de doodstraf te veroordelen: getuigen moesten zijn schuld bewijzen, zo duidelijk, dat ze zijn doodvonnis uit konden spreken.

Gelukkig, er waren getuigen genoeg. Maar of het zou helpen? Kajafas had geen tijd gehad om voor de rechtszitting even met hen te praten en duidelijke afspraken met hen te maken. Maar ze moesten het proberen.....

De getuigen kwamen één voor één de zaal binnen. Alleen wanneer twee van hen hetzelfde zeiden, met *precies* dezelfde woorden, dan was hun getuigenis een bewijs. De hoge heren luisterden heel aandachtig, maar al heel snel werd duidelijk, dat ze met deze getuigen geen stap verder kwamen.

Wel deden ze allemaal heel goed hun best. Jezus werd overal van beschuldigd, maar er waren geen twee getuigen die precies hetzelfde zeiden.

Waarom zei die rabbi nu niets? Hij hoorde toch wel wat voor lelijks ze allemaal over hem zeiden! Hoe kon hij daar zo rustig staan, terwijl hij wist, dat het om zijn leven ging? Het was gewoon oneerbiedig om je mond stijf dicht te houden. Kajafas zat opgewonden en toch ook een beetje zenuwachtig op zijn stoel te schuifelen, ook om maar niet steeds naar die verwijtende en dwingende ogen van Jezus te moeten kijken....

Nog twee getuigen waren er en de hogepriester gaf de moed al op. Dit was allemaal niets. Maar toen de één na laatste getuige zijn beschuldiging inbracht, lichtten zijn ogen op. Was dit dan eindelijk een getuige, die begreep waar het om ging? Hij boog zich over de tafel en luisterde scherp.

‘Ik heb deze rabbi horen zeggen: ***Ik zal*** deze tempel, die met handen gemaakt is, afbreken en binnen drie dagen zal ik een andere, niet met handen gemaakt, opbouwen.’ Volgens mij is dit duidelijk. Deze rabbi is een ‘lestes’, een rebel. Hij was van plan een aanslag op de tempel te plegen.’

De hogepriester vroeg: ‘Beste getuige, is het waar, dat deze gevangene dit gezegd heeft?’

De getuige antwoordde: ‘Ik heb het een paar dagen geleden met mijn eigen oren gehoord. En mijn vriend, die op de gang staat te wachten, was er ook bij. U kunt het hem ook vragen.’

Kajafas wenkte en een bediende bracht de getuige snel de zaal uit. Dit was meer, dan waarop hij gehoopt had. Nu kon het toch nog goed komen. Het werd ook tijd! Ze hadden lang genoeg naar alle getuigen geluisterd.

Daar was de laatste! Gespannen vroeg Kajafas: ‘U was erbij, toen deze gevangene over Gods heilige tempel sprak?’

De getuige boog diep en luid en duidelijk zei hij: ‘Ik heb gehoord dat deze gevangene zei: ***Ik kan*** deze tempel afbreken en hem binnen drie dagen weer

opbouwen. Nu, dat is duidelijk. Geen mens kan dat. Deze man heeft onmogelijke dingen beloofd om het volk tot oproer te verleiden. Hij is een ‘planos’, een volksverleider.’

Kajafas hief wanhopig zijn armen omhoog. Nu hadden beide getuigen over hetzelfde voorval verteld en allebei verdraaiden ze de woorden die Jezus gezegd had en ook nog op een verschillende manier. Waarom had hij toch niet even voor de rechtszitting met beide mannen gepraat? Dat had je nu met dit soort getuigen, die de wet niet kenden!

‘Man,’ viel Kajafas uit, ‘weet goed wat je zegt. Heeft hij niet iets anders gezegd?’

De getuige boog nog dieper zijn hoofd, terwijl hij koppig zei: ‘Wat ik gezegd heb, daar sta ik voor. Mijn eigen oren hebben het gehoord!’

Kajafas trilde van woede. ‘Breng hem naar buiten,’ riep hij.

En daarna keerde hij zich naar Jezus. Zijn schuld was het....! Waarom reageerde hij niet op de getuigenverklaringen?

Bitter zei Kajafas tegen Jezus: ‘Antwoord u nu nog niet? Heeft u niet gehoord wat zij allemaal over u gezegd hebben?’

De Here Jezus keek hem aan, maar zei niets. Elke keer wanneer Kajafas als rechter hem een vraag had gesteld, had Jezus geantwoord. Maar op deze valse beschuldigingen kon hij niet ingaan. Alleen door zijn diep zwijgen kon hij zijn rechters laten voelen hoe diep hij hun handelwijze verachtte.

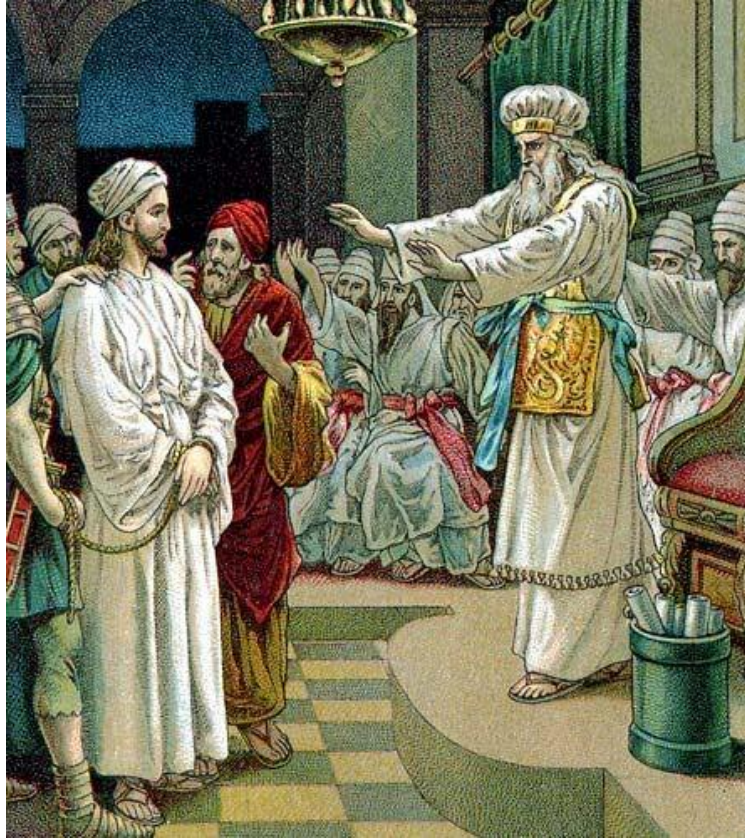
Nu vroeg de hogepriester een reactie van Jezus. Maar Jezus deed zijn mond niet open. De hogepriester verbeet zijn kwaadheid. Wat kon hij nu nog doen? Wat kon hij Jezus meer vragen? Want praten zou hij, deze verrader! Tegen de getuigen wilde hij niets zeggen, maar in het begin wilde Jezus *zijn* vragen wel beantwoordden. O, als hij maar één antwoord kreeg....

Langzaam ging de hogepriester Kajafas staan, liep om de tafel heen naar Jezus toe. In de diepe stilte hoorde men zijn voetstappen en het ruisen van zijn mantel. Alle rechters hielden hun adem in. Ze volgden hem met hun ogen. Dit was Kajafas op zijn best! Dit werd het hoogtepunt van deze vreemde, nachtelijke rechtszitting.

Nu stond hij vlak voor Jezus. In zijn ogen fonkelde zijn gloeiende haat. Kajafas stak zijn rechterhand plechtig omhoog, als wilde hij bij zijn laatste vraag God in de hemel als getuige oproepen. Erg luid en met de klemtoon op elk woord sprak hij: ‘Zo zeker als God leeft, geef antwoord! Bent u de Messias, de Zoon van God?’

Nu wilde Jezus wel antwoorden. Dit was geen onheilige schijnvertoning, zoals zojuist met de getuigen. Dit was een vraag van de hoogste rechter in Israël, die met een eed hem dwong te antwoorden. Die eed zou Jezus overnemen en Kajafas zou zijn antwoord hebben.

Ook voor Jezus was dit het hoogtepunt van dit nachtelijk verhoor: het einde en de afsluiting van zijn openbaring aan Israël.

‘Zo zeker als God leeft, geef antwoord! Bent u de Messias, de Zoon van God?’

Kajafas sprak over de Messias. Hij bedoelde daarmee een aards koning en met de woorden ‘Zoon van God’, bedoelde hij een mens, die meer dan andere mensen een gunsteling van God was.

Maar toen Jezus zei dat hij de Messias, de Zoon van God was, betekende dat heel iets anders.

Hij (Jezus) was een mens. Dat was hij. Maar tegelijk was hij God, de koning van hemel en van aarde. Nog nooit had Jezus dat zo duidelijk tegen de mensen gezegd. Maar deze nacht moest het Sanhedrin het horen. Nu hoefde niets meer verborgen te blijven. Hogepriester Kajafas mocht zelf weten wat hij met deze woorden van Jezus zou doen!

Terwijl Jezus de eed van de hogepriester overnam, zei hij plechtig: *‘Het is zoals u gezegd heeft: Ik verklaar voor God dat Ik de Christus ben, de Zoon van de levende God! En Ik zeg jullie: er komt een tijd, dat jullie Mij, de Mensenzoon, zullen zien aan de rechterkant van de Almachtige God, terwijl Ik terugkom op de wolken van de hemel.’*

Als door de bliksem getroffen, stond Kajafas daar. Ontzet luisterde hij naar deze woorden van Jezus. Droomde hij? Was dit waar? Langzaam drong dit machtige woord van Jezus tot hem door. Een wilde, onheilige vreugde borrelde in hem omhoog. Nu hadden ze hem toch nog, die rabbi uit Nazareth! Met deze woorden had hij zijn eigen doodvonnis getekend! Hij, een mens, maakte zichzelf tot een

God: daar stond in de Joodse wet de doodstraf op. Nu kwam alles toch nog goed, zelfs zonder getuigen, door dit onvoorzichtige antwoord van Jezus....!

Maar niemand mocht zien, hoe blij Kajafas was. Het past een hogepriester niet zijn blijdschap te laten zien, wanneer een mens de heilige wet van Mozes overtreedt, waar de doodstraf op staat.

Maar dit was toch verschrikkelijk! Een rabbi uit Galilea, die nu voor zijn rechters stond, maakte zichzelf aan God gelijk! Nog nooit eerder had een man in Israël zo'n grote zonde gedaan.

Net alsof hij het niet kon verdragen dat iemand zo erg God beledigde, ging zijn hand naar zijn schouder en scheurde hij zijn mantel kapot. Kajafas ging in de rouw om deze woorden van Jezus. Maar alle rechters wisten wel, dat dit pure komedie was. Erger nog, als hogepriester mocht hij zijn mantel niet scheuren. Dit had God aan Mozes heel duidelijk verboden, als voorschrift voor de hogepriester.

Kajafas draaide zich om, hief zijn armen omhoog, en zei tegen de andere rechters: 'Deze man beledigt God. We hebben geen verklaringen van getuigen meer nodig. Wat is jullie oordeel?'

Alle rechters gingen staan en als één man schreeuwden ze: 'Hij is schuldig! Hij moet gedood worden!'

De Here Jezus hoorde zijn rechters schreeuwen, maar hij zei geen woord. Hij wist dat het zo ver zou komen, maar toch, wat deed dit ontzettend veel pijn. Dit waren nu de leiders van Gods volk. Zij hadden hem nu definitief verworpen als hun Heer en Koning. Dit was erger dan alles wat hij tot nu toe meegemaakt had. Voor de eerste keer had hij zich aan de leiders van het Joodse volk geopenbaard in al zijn heerlijkheid en dit was hun antwoord. En dit was nog maar het begin.....

Met gebalde vuisten kwamen de deftige, vrome rechters op Jezus af. Hun gezichten waren verwrongen van haat. Tijdens de getuigenverhoren hadden ze zich zitten verbijten, maar nu was dat niet meer nodig. In hun woede spuugden ze Jezus in het gezicht.

Jezus accepteerde hun hoon. Hij zei niets, terwijl hij hen met zijn droevige ogen aankeek. Als hij gewild had, kon hij hen allemaal met één woord doden, maar dat wilde Jezus niet. Ook dit had hij op zich genomen, toen hij op de berg met Mozes en Elia sprak. Dit en alles wat nog moest komen.

Toen de rechters zagen, dat Jezus alles geduldig onderging, dat hij niets zei, werden ze nog kwader. Ze vergaten dat ze zijn rechters waren. In al hun haat sloegen ze Jezus in het gezicht....

Dacht hij nu echt, deze Galileeër, dat hij eens op de wolken van de hemel terug zou komen en dat hij *hun* rechter zou zijn? Ze sloegen Jezus zo hard, dat zijn gezicht begon te bloeden.

‘Jij wilt onze rechter zijn?’ hoonden ze, ‘maar wacht daar niet te lang mee. Wij slaan je nu immers!’

Eén van deze hoge heren pakte een doek en gooidie die over Jezus’ hoofd, terwijl hij zei: ‘Hé Messias, voorspel nu eens wie van ons jou gaat slaan?’

Jezus zei niets. Er kwam geen klacht over zijn lippen.

Toen de hoge heren moe werden van het slaan, kwamen hun knechten met stokken en begonnen daarmee Jezus te slaan. Afgelopen nacht in de tuin, waren ze bang voor Jezus geweest. Nee, nu niet. Nu konden ze al hun haat op hem botvieren. De hogepriester Kajafas zag het aan en glimlachte....

Heel vroeg in de ochtend, toen het eerste zonlicht door de hoge vensters naar binnen scheen, kwam het Sanhedrin in een tweede rechtszitting bijeen. Er waren nu niet veel lege stoelen meer. Alle ogen waren gericht op Jezus, die voor Kajafas stond. Jezus was dodelijk bleek, maar nog was zijn kracht niet gebroken. Rechtop stond hij voor zijn rechters.

De hogepriester nam het woord.

‘Dus, u zegt van u zelf, dat u de Christus bent, de Messias koning?’

Jezus antwoordde: ‘Ja, maar wanneer ik dat tegen jullie zeg, willen jullie mij toch niet geloven.’

Weer vroeg Kajafas: ‘*Bent u de Zoon van God?*’

Met dezelfde woorden, waarmee Jezus die nacht de eed van Kajafas had overgenomen, sprak hij: ‘*Het is zoals u het gezegd heb.*’

Na deze woorden van Jezus sprak Kajafas, de voorzitter van het Sanhedrin het volgende vonnis: Jezus van Nazareth, die zichzelf uitgegeven heeft als de Messias koning van Israël en die God gelasterd heeft, wordt uitgestoten uit het volk van God en zal als een rebel overgeleverd worden aan stadhouder Pilatus.